

til hvilke jeg er enig i, at det havde været nyttigere, om man for 3 Aar eller 4 Aar siden havde set Tingene mere lige i Øjnene og gjort sig klart, at der virkelig var betydelige Tab at afvikle. Men derved er der jo intet at gøre; man har ventet indtil nu, og vi maa derfor, synes jeg, tage denne Begivenhed uden den store Overraskelse, som den synes at være for nogle.

Det undrede mig, ligesom det undrede den ærede sidste Taler, at det ærede 17de tingvalgte Medlem bedømte Lovforslaget saaledes, at man stillede Banken en uløselig Opgave: gav den en Statsgaranti — og dermed et Ønske om, at den skulde klare sig saa godt som muligt —, men samtidig stillede den overfor Kravet om Likvidation. Det tror jeg, ligesom den ærede sidste Taler, er en forkert Opfattelse. Her kan ikke være Tale om, at Banken skal betragte sig som en likviderende Bank; Banken skal virkelig stræbe efter at faa det bedst mulige Udbytte af sin Virksomhed. Jeg indrømmer den ærede sidste Taler — jeg tror ogsaa, det ærede 17de tingvalgte Medlem var inde paa det —, at det er en stor Vanskelighed, at Banken ingen Egenkapital har; og denne Vanskelighed er yderligere forøget ved, at der er et Hul paa 115 Mill. Kr. udækket. Jeg ser derfor meget vel de store Vanskeligheder, Banken kommer ud i, og at det kan anses for tvivlsomt, om dens Indtjeningsevne kan blive nævneværdig. Men det forhindrer ikke, synes jeg, at Banken desuagtet kan opfylde en nyttig Mission og forberede en stabil Tilværelse under andre Former end en statsgaranteret Bank. Den her omhandlede Bank har jo dog et Forretningsomraade med baade Sundhed og Soliditet foruden det mere tvivlsomme, og der kan vel neppe være Tvivl om, at efter den Operation, som nu foregaar, vil Banken paa sund Basis kunne arbejde med den bedre Del og vil forhaabentlig herhjemme kunne skabe Grundlaget ogsaa for en videre Virksomhed. Jeg er ogsaa enig med det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) i, at det jo ikke er afgjort, at det skal vare indtil 1932, før man etablerer en ny Ordning; det kan ogsaa være, at man vil mene det nødvendigt at vente saa længe og maaske vente endnu længere, inden en ny Ordning etableres; derom kan ingen af os vide noget. Men det, man har paaapeget som nødvendigt, er ikke, at Banken skal likvidere, men at man skal tilvejebringe Planer for, hvorledes denne Bank kan leve et sundt og virksomt Liv ogsaa i Fremtiden, friggjort for den

Statsgaranti, som jeg indrømmer ikke kan siges at være noget naturligt for en enkelt Bank. Hvis det var en almindelig Ordning, hvis det var noget, der gjaldt alle Banker, var der ikke noget opsigtsvækkende deri; men at en enkelt Bank skal være statsgaranteret, kan naturligvis ikke opretholdes i meget lang Tid. Det er alt-saa det, man har ønsket at fremhæve i selve Loven, hvad jeg i og for sig ansaa for overflødigt; thi en Forberedelse til Fremtiden var i Virkeligheden i Gang, inden jeg fremsatte Forslaget for den høje Rigsdag. Men man har jo ønsket det i det høje Folketing, og jeg ser ikke, at der forvoldes nogen Skade derved. Thi Overvejelserne angaaende Bankens Fremtid maatte fornuftigvis føres videre i Banken og i Ministeriet og i de andre Kredse af Samfundet, som naturligvis maa tages med paa Raad angaaende et saadant Forhold.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds og det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) gjorde nogle Bemærkninger om erhvervspolitiske Spørgsmaal i Forbindelse med deres Omtale af Banken, og jeg indrømmer, at helt uden Forbindelse kan den ikke siges at være dermed; da Banken finansierer baade store og smaa Virksomheder, kan der med god Grund spørges om, hvorvidt erhvervspolitiske Opgaver er løst eller har kunnet løses for disses Vedkommende. Jeg tror imidlertid, at det ærede 7de Medlem for 2den Kreds maa erindre fejl, naar han mener, at Regeringen har vist sig uvirksom. Jeg tør vel nok antyde, at med Hensyn til Bankaffærer har jeg haft Virksomhed nok, og hvad Erhvervsforholdene angaar, tror jeg egentlig ikke, at det skyldes Uvirksomhed fra min Side, at der ingenting er sket, men mere maaske Mangel paa Evne til at finde det, som Rigsdagen vilde slutte sig til. Jeg har i 1924 to Gange fremsat Forslag i Forbindelse med Valutaordningen, som tilsigtede at lægge Grund til Løsningen af en Række erhvervspolitiske Spørgsmaal. Begge disse Forsøg er slaaet ned med Tilslutning fra det ærede 7de Medlem for 2den Kreds og andre. Og dernæst vil jeg — hvad ogsaa den ærede sidste Taler meget vel forstod — henvise til, at ogsaa i den nuværende Periode er erhvervsmæssige Spørgsmaal taget op og søgt løst, foreløbig ved et Lovforslag, som uden min Skyld har henligget i Rigsdagen i over 2 Maaneder. Jeg har beskæftiget mig med og søgt at drage Rigsdagen ind i Beskæftigelsen med Erhvervsspørgsmaal, da der var en Tilstand, som krisemæssigt ramte